

Nabożeństwa w naszej parafii

01.10 Wtorek	Święto Opieki Najświętszej Bogurodzicy. Święta Liturgia.	godz. 9 ⁰⁰
02.10 Środa	Święta Liturgia. Spotkanie Seniorów naszej parafii.	godz. 9 ⁰⁰
05.10 Sobota	Wsienoszcznoje Bdienije.	godz. 17 ⁰⁰
06.10 Niedziela	Niedziela XV po Pięćdziesiątnicy. Święta Liturgia. <i>Rozpoczęcie Roku Akademickiego. Śpiewa Chór Studentów pw. Św. Tatiany.</i>	godz. 8³⁰, 10⁰⁰
09.10 Środa	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych.	godz. 9 ⁰⁰
12.10 Sobota	Wieczernia i Akatyst przed Kazańską Ikoną Matki Bożej.	godz. 17 ⁰⁰
13.10 Niedziela	Niedziela XVI po Pięćdziesiątnicy. Święta Liturgia.	godz. 8³⁰, 10⁰⁰
16.10 Środa	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych.	godz. 9 ⁰⁰
19.10 Sobota	Sobota św. Dymitra. Wspomnienie zmarłych. Święta Liturgia. Wsienoszcznoje Bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
20.10 Niedziela	Niedziela XVII po Pięćdziesiątnicy. Święta Liturgia. Śpiewa chór męski.	godz. 8³⁰, 10⁰⁰
23.10 Środa	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych. Święta Liturgia.	godz. 9 ⁰⁰
26.10 Sobota	<i>Panichida za dusze zmarłych i porządkowanie grobów na naszym cmentarzu.</i> Wsienoszcznoje Bdienije.	godz. 10 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
27.10 Niedziela	Niedziela XVIII po Pięćdziesiątnicy. Święta Liturgia. Akatyst do Matki Bożej.	godz. 8³⁰, 10⁰⁰
30.10 Środa	Święta Liturgia i wspomnienie zmarłych.	godz. 9 ⁰⁰

Gazetka Parafii Św. Jana Klimaka na Woli w Warszawie

ul. Wolska 138/140
01-126 Warszawa
tel./fax 22 836 68 16
www.prawoslawie.pl

Liturgia Św.:
niedziela – godz. 8³⁰ i 10⁰⁰
środa i święta – godz. 9⁰⁰

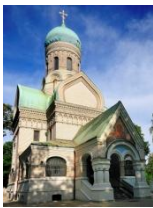
Nabożeństwa wieczorne:
sobota i wigilie świąt – godz. 17⁰⁰

Kancelaria Parafii i Zarządu Cmentarza czynna:
pon. – czw. od 9⁰⁰ do 15⁰⁰
pt. – od 9⁰⁰ do 13⁰⁰

PKO BP 56 1020 1185 0000 4302 0109 8904

Prosimy o ofiary do skarbonki na pokrycie kosztów druku gazetki.

W Naszej Parafii

Parafia Prawosławna św. Jana Klimaka w Warszawie, 1 października 2013, nr 10 (42)

Покрѡвъ Пресѣ́ла Бѣ́ги

Тропарь, гласъ ѧ: Днѣсь благовѣрнѣи людіе свѣтлѡв празндѣмъ, ѡсѣнѣемн твоімъ, бѣгомѣти, пршѣствіемъ, и къ твоємѣ взирѡюще пречѣтомѣ образѣ, ѡумнѣннѡ глаголемъ: покрѣи насъ честнѣимъ твоімъ покрѡвомъ, и ѡзбѣви насъ ѡ всѣкагѡ зла, моладци сѣа твоегѡ хрѣта бѣа нашего, спаситѣ души наша.

Кондакъ, гласъ ѣ. Дѣа днѣсь предстоитѣ въ цѣрквѣ, и съ лики стѣбихъ невѣдннѡ за ны мѡлитѣа бѣѣ: ѧггѣл со архіерсѣи поклонѣютѣа, апѣл же со прѣвѡки ликовствѣютѣ: насъ бо рѣди мѡлитѣа бѣа превѣчнаго бѣа.

Święty Dymitr Sołuński pochodził z położonego w północnej części Grecji miasta Sołunia (Thessaloniki). Urodził się około 285 roku. Był jedynym, długo oczekiwanym dzieckiem swych bogobojnych rodziców. Ojciec świętego był człowiekiem bardzo zamożnym. Pełnił on funkcję naczelnika miasta, które w III wieku było jednym z najważniejszych i najbogatszych miast imperium rzymskiego. Rodzice świętego ukrywali swą chrześcijańską wiarę z obawy przed prześladowaniami. Posiadali w swym domu ukrytą kapliczkę z ikonami Chrystusa i Bogarodzicy. Sam święty nie od razu dowiedział się o tajemnicy rodziców. W wieku kilku lat, gdy był już zdolny do nauki, rodzice zaprowadzili go do wcześniej skrzętnie ukrywanej kaplicy

i od tego momentu święty zaczął poznawać prawdy wiary chrześcijańskiej. Pierwszą nauką jaką usłyszał od rodziców były słowa: Oto wyobrażenia Jedynego Prawdziwego Boga, Stworzyciela nieba i ziemi; i oto ikona Przenajświętszej Bogarodzicy.

Po śmierci ojca św. Dymitr został wybrany przez cesarza Maksymiana na naczelnika miasta. W przeciwieństwie do swoich rodziców nie miał zamiaru ukrywać swej chrześcijańskiej wiary. Będąc gorliwym chrześcijaninem jawnie rozpoczął rozpowszechnianie wiary chrystusowej wśród mieszkańców podlegającego mu miasta. Za swoją działalność został uwięziony z rozkazu cesarza Maksymiana, który był wielkim przeciwnikiem i prześladowcą chrześcijan. Gdy św. Dymitr dowiedział się o nakazie uwięzienia go polecił swoim sługom rozdać cały majątek, który odziedziczył po rodzicach. Imperator chcąc zyskać popularność mieszkańców Sołunia zorganizował w mieście igrzyska. Główną atrakcją igrzysk były walki jednego z żołnierzy cesarza,

Wandala o imieniu Leon, który w czasie widowiska mordował chrześcijan. Młody chrześcijanin o imieniu Nestor widząc to wszystko poprosił swego przewodnika w wierze, św. Dymitra, o udzielnie mu błogosławieństwa na walkę z Leonem. Święty pozwolił Nestorowi na walkę i jednocześnie wspierał go swoją modlitwą. Nestor pokonał Leona rzucając go na ostre włócznie kończąc tym samym mordy na chrześcijanach. Masymian rozwścieczony śmiercią swego ulubieńca kazał przebić włócznią młodego Nestora jak i św. Dymitra. Wydarzenia te miały miejsce około 306 roku, według niektórych badaczy w starożytnym Sirmium (dzisiejsza Sremska Mitrovica). Ciało św. Dymitra odnalezione po pewnym czasie nie uległo rozkładowi. Z relikwii wydzielano się pachnące i uzdrawiające mirro, dlatego też świętego nazwano mirotoczywym (toczącym mirro).

Głównym ośrodkiem kultu św. Dymitra stało się jego rodzinne miasto, gdzie na jego grobie zbudowano w V wieku bazylikę, ściągającą rzesze pielgrzymów z całych Bałkanów [1]. W tradycji bizantyjskiej zaliczono go razem ze świętym Jerzym, Prokopem i Teodorem do wielkich świętych rycerzy i ukazywano w zbroi i płaszczu, z dzidą i mieczem. Święty Dymitr po dzień słyńie z wielu cudów i uzdrowień. Kult św. Dymitra wśród Słowian pojawił się prawdopodobnie w VI wieku. W owym czasie Słowianie zaczęli osiedlać się w okolicach Sołunia, jak i w samym mieście [2]. Wraz z misją świętych Cyryla i Metodego w IX wieku, którzy pochodzili z Sołunia - miasta świętego, kult ten stał się jeszcze bardziej powszechny. Wraz z misją świętych braci kult św. Dymitra przywędrował na tereny dzisiejszej Polski. Świadczą o tym między innymi średniowieczne jak i szesnastowieczne ikonograficzne przedstawienia świętego pochodzące z południa dzisiejszej Polski [3].

[1] Po dzień dzisiejszy można spotkać na Bałkanach Mitrovicy, czyli wcześniejsze Dymitovicy – miasta św. Dymitra. W samej Serbii znajdują się trzy duże takie miasta: Maczvancka Mitrovica, Sremska Mitrovica, Kosovska Mitrovica.

[2] Schmemann A., *Droga prawosławia w historii*, tłum. Paprocki H. ks., Bractwo Młodzieży Prawosławnej w Polsce, Białystok 2001, s. 259 - 262.

[3] Zob. Janocha Michał ks., *Ikony w Polsce*, Wydawnictwo Arkady, Warszawa 2008, s. 298 – 303.